

Mirna gora, 1047 m

Kočevski rog

Mirna gora velja za drugi najvišji vrh Bele krajine in je med domačini najbolj priljubljena v zimski polovici leta. Vrh je sicer poraščen z gozdom, razgled na pokrajino pa nam omogoča razgledna ploščad na nekdanjem zvoniku cerkve sv. Frančiška Ksaverija. Ob deloma obnovljeni cerkvi je planinski dom v lasti PD Črnomelj. Dom je odprt celo leto od srede do nedelje ter ob praznikih. Na Mirno goro vodi več markiranih poti, tako iz Semiča kot tudi iz Črnomlja. Je-

lovo-bukovi gozdovi pohodnikom večino poti zagotavljajo prijetno senco tudi v poletnih dneh.

Zahtevnost: Nezahtevna označena pot

Oprema: Običajna planinska oprema

Višinska razlika: 700 m

Izhodišče: Železniška postaja Semič, 319 m. Proga Ljubljana–Metlika, iz Ljubljane je vožnje približno 2 uri, iz Novega mesta pol ure.

WGS84: N 45,643071°, E 15,161916°

Planinski dom na Mirni gori Foto Matjaž Geršič

Zaključek: Železniška postaja Črnomelj, 180 m

WGS84: N 45,580009°, E 15,191117°

Koča: Planinski dom na Mirni gori, 1000 m, telefon +386 40 717 629

Časi: Izhodišče–Planinski dom na Mirni gori 3 h

Planinski dom na Mirni gori–Mirna gora 10 min

Mirna gora–ŽP Črnomelj 3 h

Skupaj 6.10 h

Sezona: Vsi letni časi

Vodnik: Roman Mihalič: *Dolenjska, Bela krajina, Notranjska*. PZS, 2012.

Zemljevid: *Semič z okolico*. PZS, 1: 25.000

Vzpon: Kažipot ob železniški postaji nas usmeri proti betonskim stopnicam, na vrhu katerih se po slabo uhojeni in zaraščeni poti usmerimo levo ter se vzpneemo do ceste, na kateri je koridor za pešce označen z modrim pasom. Držimo se desno in glavno cesto prečkamo kakih 50 metrov pred avtobusno postajo. Tam nas markacije na zadnji strani prometnega znaka usmerijo rahlo levo na pešpot. Pot nadaljujemo skozi gozd.

Uremščica, 1027 m, in soteska Reke

Visoki Kras

Vremščica je dolg, pretežno travnat greben, ki se razprostira med Pivškim podoljem na severu in dolino Reke na jugu. Najvišji vrh Velika Vremščica, 1027 m, se imenuje tudi Gora sv. Urbana po cerkvi, ki so jo leta 2009 ponovno postavili domačini na ruševinah prejšnje, zgrajene v 17. stole-

tju. Gora slovi po pestrem gorskem cvetju, v maju tod cvetejo tudi narcise. Vrh slovi po izjemnih razgledih od Alp do morja. Na vrhu je pogosto vetrovno, posebej v hladni polovici leta se moramo pripraviti z ustreznimi oblačili. Vzpon na vrh lepo povežemo z obiskom Parka Škocjanske jame.

Travnate poljane Vremščice Foto Matej Gabrovec

Zahtevnost: Nezahtevna označena pot

Oprema: Običajna planinska oprema

Višinska razlika: 500 m

Izhodišče: Železniška postaja Gornje Ležeče, 500 m. Proga Ljubljana–Sežana. Iz Ljubljane je vožnje uro in pol, iz Kopra pa slabo uro.

WGS84: N 45,666277°, E 14,072194°

Zaključek: Železniška postaja Divača, 440 m

WGS84: N 45,681624°, E 13,964776°

Časi: Izhodišče–Vremščica 1.30 h

Vremščica–Famlje 2 h

Famlje–Matavun 2 h

Matavun–Divača 1 h

Skupaj 6.30–7 h

Sezona: Vsi letni časi

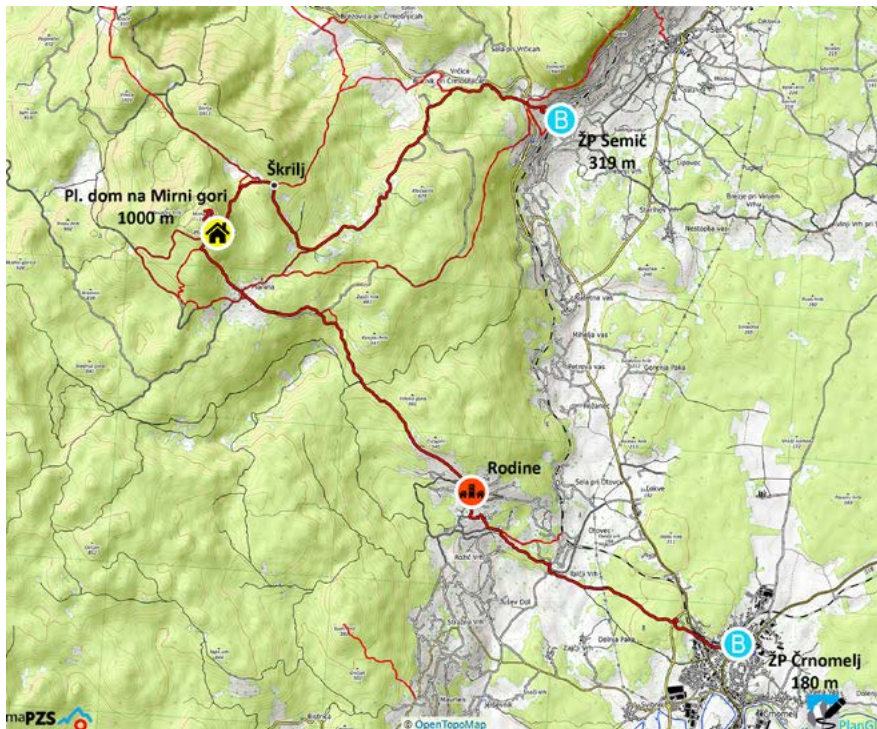
Vodnik: Milan Vinčec: *Slovenska Istra, Čičarija, Brkini in Kras*. PZS, 2016.

Zemljevid: *Slovenska Istra, Kras in okolica*. PZS, 1: 50.000

Vzpon: Kažipot ob železniški postaji nas usmeri na pešpot proti vasi, kjer zavijemo desno. Za vasjo se počasi vzpenjamo po makadamski cesti do asfaltirane ceste Divača–Pivka. Le-to

Mirna gora, 1047 m

Kočevski rog

Slednja se priključi makadamski cesti iz Vrčic. Pot nas vodi mimo Kleča, za njim pa se na cestnem križišču usmerimo

desno do opuščene kočevarske vasi Škrilj, kjer zavijemo levo na pot in smo v dobre pol ure pri koči.

Sestop: Od kočee sledimo kažipot proti Črnomlju in na začetku sestopimo po gozdni učni poti. Prečkamo naselje Planina in nadaljujemo po kolovozu, od katerega se po slabih 2 km odcepi markirana pot na pot, ki nas pripelje v naselje Rodine. Tu je orientacija zaradi številnih križišč, ki so slabše označena, nekoliko otežena. V vasi pot s ceste zavije čez pašnik, ker pa je ograjen, prehod ni možen, zato je potreben krajši obhod po oznakah turnokolesarske poti. Kmalu za Talčjim Vrhom moramo biti pozorni na odcep z makadamske ceste na levo. Pot se nadaljuje skozi gozd, kjer moramo občasno obiti podrti drevje. Ko po mostu prečkamo črnomaljsko obvoznico, zavijemo desno, medtem ko pot naravnost vodi skozi romsko naselje. Ko po kolovozu pridemo do glavne ceste, se usmerimo proti železniški postaji. Krajša pot, kjer lahko zasledimo še nekaj starih markacij, vodi čez glavno cesto po slepi ulici blizu proge, druga pa po pločniku proti centru in nato levo proti železniški postaji.

Matjaž Geršič

Uremščica, 1027 m, in soteska Reke

Visoki Kras

samo prečkamo in nadaljujemo vzpon po stezi skozi gozd. Sto višinskih metrov pod vrhom pridemo na cvetoče travnike, po katerih se vzpnemo do geodetske točke na vrhu.

Sestop: Z vrha sestopimo zahodno, na razpotjih se držimo levo. Po eni uri hoje pridemo do ceste, ki smo jo prečkali na vzponu. Zavijemo desno in se po njej dobre četrte ure spuščamo, dokler nas kažipot ne usmeri levo po

travnatem kolovozu ob ograjenem pašniku. Na prvem razpotju zavijemo desno, nato pa nas kažipot kmalu usmeri levo po slabše shojeni poti. V bližini nekdanjega postajališča Vreme pridemo do železniške proge, ki jo previdno prečkamo in tik pod njo zavijemo po cesti desno ob daljnovodu. Malo pred koncem ceste nas slabo vidna puščica na skali usmeri po stezi levo navzdol skozi gozd. Ko pridemo iz gozda,

prečkamo travnik in po vaški poti nadaljujemo v Famlje. Na asfaltirani cesti zavijemo desno, po 100 metrih pa levo proti cerkvi sv. Tomaža. Pri njej gremo po desni cesti do križišča sredi vasi, kjer si lahko natočimo vodo. Od tod do gradu Školj predlagamo krajšo pot po zgornjem robu soteske, smer nam kažejo oznake za kolesarsko pot 16, opozarjamo pa na oster odcep levo takoj za zadnjo hišo (iz vasi lahko nadaljujemo pot tudi v levo po markirani poti v sotesko, iz katere se po deloma zahtevni poti strmo dvignemo do gradu; ta različica je približno pol ure daljša). Za gradom se kmalu odcepimo levo navzdol v sotesko do Reke, ob kateri hodimo do ostankov mlinov blizu njenega ponora. Markacijam sledimo navzgor do Betanje, kjer se priključimo učni poti do Matavuna. Od tod imamo mimo čudovitega razgledišča na Veliko dolino in Škocjan slabo uro hoje do železniške postaje v Divači.

Matej Gabrovec